

ת"פ 1185/02 - יוסף צקושילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 1185-02 מדינת ישראל נ' צקושילי ואח'

ת"פ 1185-02

מספר בקשה: 3

המבקש	כב' סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן
נגד	יוסף צקושילי
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה שניתנה על ידי ביום 12/2/2019, במסגרתה דחיתי בקשה להורות למזכירות בית המשפט להנפיק עבור המבקש טופס אישור הפקדת רישיון נהיגה מיום שחרורו מן המאסר או לחלופין, מיום פקיעת תוקפו של רישיון הנהיגה.

רקע

2. המבקש הורשע, לפי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, בכללן עבירות של שוד מזוין, גניבה מרכב, הדחה בנסיבות מחמירות ושיבוש הליכי משפט.

3. ביום 27/11/2002 נגזר דינו של המבקש, והוטלו עליו, בין היתר, 46 חודשי מאסר בפועל ו- 12 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה. בית המשפט קבע בגזר הדין, כי תחילתה של תקופת הפסילה תהא מיום שחרורו של המבקש ממאסרו.

4. ביום 11/2/2019 הגיש המבקש בקשה, במסגרתה הוא מבקש, כאמור, כי בית המשפט יורה למזכירות בית המשפט להנפיק לו אישור הפקדה מיום שחרורו מהכלא. את הבקשה הגיש המבקש בכתב ידו, כשאינו מיוצג.

5. בהחלטתי מיום 12/2/2019 דחיתי את הבקשה, וקבעתי, כי אין בה כל נימוק המצדיק להיענות לה. עוד הוריתי, כי המבקש יפעל בדחיפות להפקדת רישיון הנהיגה שלו או תצהיר כנדרש, במידה ואין לו

רישיון נהיגה, על מנת שניתן יהיה להתחיל במניין תקופת הפסילה בפועל.

6. ביום 10/6/2019 הגיש המבקש, באמצעות בא-כוח, בקשה לעיון חוזר בהחלטתי לעיל.

נימוקי הבקשה לעיון חוזר

7. המבקש טוען, כי רישיון הנהיגה שלו נלקח ממנו בעת מעצרו ולא הושב לו עד כה. לטענתו, הוא היה סבור כי המשטרה היא זו שמעבירה את רישיון הנהיגה למזכירות בית המשפט. עוד הוא טוען, כי ממילא רישיון הנהיגה שלו אינו תקף כבר מיום 15/10/2004 (צורף אישור משרד הרישוי).

8. בא כוחו של המבקש מפנה לנסיבותיו האישיות של המבקש ולתהליך השיקום הנדיר, לטענתו, שעבר המבקש מאז שחרורו. נטען, כי בשנים שחלפו, התמקצע המבקש בתחום עבודות בניין בגבס, הוא נישא ונולדו לו ילדיו. לפני שמונה שנים נפטרה בתו מחידק אלים, אסון שהשפיע על התנהלותו לאורך השנים.

9. המבקש טוען, כי משאין מחלוקת כי אינו אוחז ברישיון נהיגה כבר משנת 2004, הרי שמן הדין ומן הצדק, ודאי לאור נסיבותיו האישיות ובוודאי משיקולים של שיקום מוצלח, להורות למזכירות בית המשפט להנפיק אישור הפקדה מיום שחרורו מהכלא בתאריך 31/7/2004 או לחלופין מיום פקיעת הרישיון, קרי 15/10/2004.

10. בא כוחו מצוין, כי אדם שאין ברשותו רישיון נהיגה תקף, אינו צריך יותר להפקיד רישיון נהיגה או תצהיר, ודי בהצהרתו בפני השופט בכדי להורות למזכירות להנפיק את האישור המבוקש, ועל כן במקרה מיוחד זה יהא זה נכון להפעיל את הכלל הנוהג היום, לאור הנסיבות המיוחדות.

תגובת המשיבה לבקשה

11. המשיבה מבקשת לדחות את הבקשה לעיון חוזר. ראשית, היא מפנה לבש"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (14/4/2014) (להלן: "הלכת ג'אבר"), שם נקבע כי הסמכות לחישוב מניין ימי הפסילה נתונה לרשות הרישוי ולא לבית המשפט. משכך, לעמדת המשיבה דין הבקשה להורות כי מניין ימי הפסילה יחל מיום שחרורו של המבקש מהכלא או מיום פקיעת רישיונו, דינה להידחות, ולו מטעם זה בלבד.

12. עוד טוענת המשיבה, כי יש לדחות את הבקשה אף לגופה, וזאת מן הטעם כי המבקש לא פעל בהתאם להוראות החוק הרלוונטיות. בתוך כך מפנה המשיבה להוראות סעיף 42(ג)(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, הקובע, בין השאר, כי בחישוב תקופת הפסילה לא תבוא

במניין התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך. משאין חולק על כך כי המבקש לא הפקיד את רישונו, הרי שחלות בעניינו הוראות הסעיף הנ"ל.

13. כמו כן מפנה המשיבה לתקנה 557(א) ו-(ב) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, (להלן: **"תקנות התעבורה"**), הקובעת:

"557. (א) הודע לבעל הרישיון על פסילת רישונו או על התלייתו על ידי בית המשפט או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי העניין, ימציא את רישונו כאמור בחלק זה אף אם רישונו אינו בר-תוקף אותה שעה.
(ב) הוכח על פי תצהיר לפי פקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, למזכיר של בית המשפט שהרשיע בעל רישיון נהיגה, או לקצין משטרה או לרשות הרישוי, לפי העניין, כי רישונו של בעל רישיון נהיגה שנפסל כאמור בחלק זה אבד ואין בידו כל עותק של הרישיון, יתחיל מרוץ תקופת הפסילה מיום שהומצאה ההצהרה לרשות שהטילה אותה."

14. לטענת המשיבה, לאור סעיפים אלה, מניין הפסילה יכול להתחיל רק מיום הפקדת התצהיר בדבר אובדן או היעדר הרישיון.

תגובתו המשלימה של המבקש ותגובת המשיבה:

15. בא כוחו של המבקש טוען, כי המשיבה מבקשת לסמוך את ידה על הוראת תקנה 557 לתקנות התעבורה כפי שהיא מנוסחת היום. ואולם, המבקש נשפט בשנת 2002. כמו כן אין מחלוקת כי רישונו לא חודש מאז שנת 2004.

16. הוא מפנה לעובדה, כי עובר לשנת 2003, קבעה תקנה 557(ד) כי **"לא ניתנה הצהרה לפי תקנה זו ורישונו של בעל רישיון הנהיגה פקע ולא חודש, יתחיל מרוץ הפסילה מן היום שלמחרת פקיעת תוקפו של הרישיון"**. המבקש, כאמור, נשפט עוד בשנת 2002, כאשר נוסח התקנה היה שונה מנוסחה הנוכחי, ותיקון החוק נעשה בעת שריצה מאסרו.

17. לטענת בא כוחו של המבקש, יש להחיל בעניינו של המבקש את הדין המקל, קל וחומר נוכח סעיף 5 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, הדין בשינוי חקיקה שחל לאחר עשיית עבירה.

18. המשיבה סבורה, כי טיעונו המשלימים של המבקש בגדר שינוי החקיקה, רק מחזקים את ההלכה בעניין זה, לפיה משרד הרישוי הינו הגורם המוסמך לקבוע האם הייתה חובת הפקדה בעניינו של המבקש באותה העת ואם לאו. עוד מציינת המשיבה, בבחינת למעלה מן הנדרש, כי תקנה 557(ד) אליה מפנה המבקש, אכן הייתה בתוקף בעת שניתן גזר הדין, אולם היא בוטלה זמן רב לפני פקיעת תוקף רישיון הנהיגה של המבקש בשנת 2004.

דין והכרעה

19. חרף העובדה שאכן חלפו שנים רבות, מאז נפסל רישיונו של המבקש, ולו פעל כנדרש, הייתה תקופת הפסילה מסתימת מזמן, אין מנוס מדחיית בקשתו, וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.
20. על פי הפסיקה, הסמכות לדון בבקשה לחישוב תקופת הפסילה נתונה לרשות הרישוי ולא לבית המשפט (ראו **הלכת ג'אבר**, שאוזכרה לעיל). ככל שהבקשה מכוונת להיבט זה, דינה להידחות מטעם זה כשלעצמו.
21. המבקש ממקד בקשתו בעתירה כי בית המשפט יורה למזכירות להנפיק לו אישור הפקדה ממועד שחרורו מן הכלא. השאלה ממתי יש למנות את תחילת הפסילה, אף היא נתונה לרשות הרישוי (ראו רע"פ 7793/15 **נג'אר נ' מדינת ישראל** (19.11.2015)).
22. חרף האמור, והואיל ואני מבינה את הקושי הניצב בפני המבקש, המעוניין להציג בפני הרשות אישור הפקדה, ממועד מוקדם, התואם את גרסתו, בחנתי את טענותיו ולא שוכנעתי כי ניתן לקבלן.
23. ניסיונו של המבקש להיבנות מנוסחה של תקנה 557(ד) לתקנות התעבורה, שהייתה בתוקף בעת מתן גזר הדין, אף הוא איננו יכול לסייע בידו. תקנה זו בוטלה בשנת 2003, בטרם הגיע המועד להפקדת רישיון הנהיגה ובטרם פקע הרישיון. קרי, ביום שחרורו של המבקש מן הכלא, מועד בו היה עליו להפקיד את רישיונו, היה הרישיון עדין בתוקף, ותקנה 557(ד) כבר בוטלה, לפיכך, חלה עליו החובה לפעול להפקדת הרישיון או להגשת תצהיר, באם לא היה בידו עותק מרישיון הנהיגה.
24. את טענתו של המבקש, לפיה רישיונו נלקח ממנו כבר בשנת 2002 על ידי שוטר, וכי סבר כי די בנתון זה על מנת לקיים את דרישת התקנות בדבר הפקדת הרישיון, יוכל המבקש להעלות בפני רשות הרישוי. מעבר לדרוש אציון, כי טענה זו עלתה לראשונה בבקשה לעיון חוזר. היא לא הועלתה בבקשה הראשונה שהגיש המבקש ואין לה גם אינדיקציה בגזר הדין.
25. בבקשתו לא פירט המבקש מה עשה עד כה, לשם הסדרת הרישיון. בשל חלוף השנים וביעורו של תיק בית המשפט, ובהתחשב באמור לעיל, עולה לכאורה, כי במשך השנים הארוכות שחלפו מאז נגזר דינו של המבקש הוא לא עשה דבר, על מנת לברר מה גורל הפסילה ותוקף רישיונו (במרוצת השנים אף נגזרו עליו עוד שתי תקופות של פסילה בפועל).
26. בנסיבות אלה, כאמור, יש לדחות את הבקשה. **לפנים משורת הדין, יונפק למבקש אישור הפקדה מהמועד בו עתר לראשונה לבית המשפט, בבקשה להנפיק לו אישור כזה - 11.2.19, אף שלא פירט בה את כל הנימוקים שהובאו בבקשתו החוזרת.**

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ט, 23 יוני 2019, בהעדר
הצדדים.